

Μπακογιάννη Δέσποινα του Βασιλείου, 12 ετών

Γίνεται Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά;

Του [Βαγγέλη Ηλιόπουλου](#)

Κωνσταντίνος:

Όταν έμαθα ότι για πρώτη φορά ο παππούς και η γιαγιά δεν θα έρχονταν να κάνουν Πάσχα μαζί μας, αλλά θα έμεναν στο νησί, είπα στη μαμά ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάμε εμείς φέτος. Ήξερα ότι ο μπαμπάς δούλευε μέχρι αργά το Μεγάλο Σάββατο. Γι' αυτό, άλλωστε, πάντα έρχονταν οι γονείς του. Αλλά τώρα ο παππούς δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Ας ερχόταν ο μπαμπάς αργότερα. Η μαμά κι εγώ δεν μπορούσαμε να τους αφήσουμε μόνους.

-Καλά, να πάτε εσείς Μεγάλη Τετάρτη κι εγώ θα έρθω ανήμερα το Πάσχα, είπε ο μπαμπάς και μας έκλεισε εισιτήρια με αεροπλάνο για το μεγάλο νησί και από εκεί με καραβάκι για το νησί μας.

Γιαγιά Καίτη:

Μόλις μου είπαν ότι θα έρθουν, συγκινήθηκα. Το είχα πάρει απόφαση ότι θα κάναμε μόνιμα Πάσχα, αφού ο Κώστας δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Αλλά τώρα πρώτη φορά θα κάνουμε Πάσχα εδώ. Πώς να τους φανεί άραγε;

-Ρούχα χοντρά να πάρετε. Το Πάσχα είναι νωρίς φέτος. Απρίλιο. Λένε ότι θα έχει κρύο και βροχή.

-Δεν με πειράζει γιαγιά, απλά ελπίζω να μην αρρωστήσουμε.

-Το μόνο που δεν αντέχει η μαμά σου είναι να έχει δυνατούς ανέμους. Α! Αμα πιάσει ο αέρας, την τρελαίνει.

-Εγώ, γιαγιά, νομίζω ότι θα είναι όπως το καλοκαίρι, που γυρνάμε όλη μέρα με το μαγιό.

Κωνσταντίνος:

Φτάσαμε στο μεγάλο νησί με μια πτήση με πολλές αναταράξεις. Ο αέρας που δεν συμπαθεί η μαμά φυσούσε ασταμάτητα. Πήραμε αμέσως ταξί και κατεβήκαμε στο λιμάνι. Ο καπετάνιος του μικρού καραβιού είχε βγει έξω και μας περίμενε. Μόλις μας είδε, άρχισε να φωνάζει να κάνουμε γρήγορα. Ούτε που καταλάβαμε πώς βρεθήκαμε μέσα μαζί με έναν παπά. Αμέσως σάλπαρε.

-Γιατί βιάζεσαι, καπετάν Νικολή; ρώτησε η μαμά.

-Γιατί στις πέντε θα βγάλουν απαγορευτικό. Εμείς σαλπάρουμε πέντε παρά πέντε.

-Τι; Έχει...

-Έχει ανέμους 8, μπορεί και 9, μποφόρ. Αλλά εμάς δεν μας τρομάζουν.

Ο παπάς σταυροκοπήθηκε κι άρχισε να προσεύχεται...

-Εγώ πάω στη γιαγιά και στον παππού μου, του είπα. Εσείς;

-Με στέλνει ο δεσπότης να λειτουργήσω την εκκλησία σας. Θα με βοηθήσεις;

-Τι να κάνω;

-Ό,τι σου λέω! Θα είσαι παπαδάκι. Μπορεί και ψάλτης.

Η μαμά γέλασε. Εγώ καθόλου. Όχι γιατί δεν ήθελα να γίνω παπαδάκι, αλλά γιατί είδα ότι ερχόταν ένα τεράστιο κύμα που σκέπασε το караβάκι και μας έκανε μούσκεμα. Ακολούθησαν κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα.

Τηλεφώνησα στον μπαμπά και του είπα ότι ίσως χρειαστεί τη βοήθεια δυτών για να μας βρει. Το πήρε για αστείο. Δεν ήταν.

Γιαγιά Καίτη:

Έφτασαν ζαλισμένοι. Κουνούσε πολύ με τόσον αέρα. Τους έφτιαξα μακαρονάδα νηστίσιμη να συνέλθουν. Κάλεσα και τον παπά. Πρώτη φορά ερχόταν στο νησί μας. Νεαρός και άμαθος. Συζητήσαμε πώς θα τον βοηθήσουμε Μεγάλη Τετάρτη στο Ευχέλαιο, Μεγάλη Πέμπτη στα Δώδεκα Ευαγγέλια...

- Μα αφού είναι τέσσερα γιαγιά; Γιατί λες δώδεκα;
- Δώδεκα αποσπάσματα, Κωνσταντίνε μου, τα οποία μιλούν για τη Σταύρωση και την ταφή.
- Σε ποιο βγαίνει ο σταυρός με τον Χριστό;
- Μετά το πέμπτο και πριν το έκτο...
- Θα τον κρατάω εγώ;
- Όχι. Ο παππούλης. Εσύ το θυματό. Άλλα παιδιά δεν έχει.
- Τι παππούλης. Δεν τον βλέπεις πόσο νέος είναι;
- Νέος είμαι, είπε τότε ο παπάς, αλλά από το τρακ θα ξεχάσω τα λόγια μου.
- Θα κολλήσεις ένα χαρτάκι πίσω από τον Σταυρό. Όλοι το κάνουν αυτό.
- Μετά θα μείνουμε όλο το βράδυ να στολίσουμε τον Επιτάφιο.
- Τέλεια. Με τι γιαγιά;
- Με λουλούδια που θα έχουν φέρει οι πιστοί.
- Ποιοι; Όλοι οι κάτοικοι είναι καμιά τριανταριά και οι περισσότεροι μεγάλοι σε ηλικία.
- Ε, θα πας στους κήπους να κόψεις. Και τη Μεγάλη Παρασκευή, αφού ψάλλουμε τα εγκώμια...
- Έχουμε ψάλτες; ρώτησε ο παπάς
- Όχι καλέ. Εμείς θα ψάλλουμε. Και μετά θα κάνουμε την περιφορά του Επιταφίου.
- Γύρω από την εκκλησία γιαγιά;
- Σε όλο το νησί. Έτσι κάναμε όταν ήμουν μικρή. Και σε κάθε σπίτι θα ανάβεις κεριά και θα θυμιατίζεις. Κι ας λείπουν οι καπεταναίοι. Δυο ώρες αρκούν. Και το Μεγάλο Σάββατο η Ανάσταση.

Κωνσταντίνος:

Η μαμά δεν είχε συνέλθει. Σχεδόν δεν έφαγε και ούτε στη συζήτηση συμμετείχε. Μόλις άκουσε ότι ο αέρας θα συνεχιστεί μέχρι το Πάσχα και ότι θα ισχύει για μέρες το απαγορευτικό για να έρθει και να φύγει το καράβι, πήγε να ξαπλώσει απελπισμένη.

Όταν έφυγε ο παπάς, ξάπλωσα κι εγώ. Ύπνος δεν με έπαιρνε. Κάτι βασάνιζε το μυαλό μου.

-Παππού, φώναξα.

-Τι είναι αγόρι μου, απάντησε από το κρεβάτι. Εκεί ήταν συνέχεια.

-Κάτι έχουμε ξεχάσει. Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τι...

-Λαμπάδα έφερες;

-Έφερα. Μου την έκανε δώρο ο νονός.

-Αυγά;

-Να, αυτό είναι. Πότε θα βάψουμε αυγά; Γιαγιάααα!

Γιαγιά Καίτη:

Ήξερα ότι του άρεσε να βάψουμε μαζί τα αυγά κι αυτός να τα γυαλίζει. Δεν έβαζα γυαλιστικό, αλλά λαδάκι αληθινό σε ένα πανάκι και με αυτό έτριβε απαλά όλα τα αυγά που άστραφταν.

-Ξέρεις, αν δεν έρθει το καράβι έχουμε μόνο πέντε-έξι αυγά. Είχα παραγγείλει στο μεγάλο νησί, αλλά... Κότα εδώ έχουμε μία, κι αυτή γριά.

-Δεν πειράζει γιαγιά. Θα βάψουμε αυτά!

-Μα υπάρχει κι ένα άλλο πρόβλημα. Αν δεν έρθει το καράβι...

-Σς, έκανε η μαμά, που προσπαθούσε να κοιμηθεί.

...δεν έχουμε ούτε μπογιά! είπε ψιθυριστά.

-Τι; Πετάχτηκα από το κρεβάτι μου, κι άρχισα να χοροπηδώ και να φωνάζω: Γίνεται Πάσχα χωρίς κόκκινα αυγά...

Κωνσταντίνος:

Δεν γίνεται! Κάτι πρέπει να κάνουμε!

Ας αρχίσουμε να σκεφτόμαστε!!

Γιαγιά Καίτη:

Ηρέμησε καλό μου παιδί! Κάτι θα γίνει!

Κωνσταντίνος:

Είχα τρελαθεί! Γυρνούσα συνέχεια δεξιά και αριστερά στο σπίτι, πήγαινα έξω για να πάρω ένα καθαρό οξυγόνο, και πάλι από την αρχή! Σε κάποια στιγμή η μαμά μου είπε να κάνω ησυχία γιατί δεν την άφηνα να κοιμηθεί. Τελικά ηρέμησα, αποφάσισα να ξαπλώσω κι εγώ στο κρεβάτι και να σκεφτώ ύστερα τι θα κάνω με αυτή την ιστορία.

Γιαγιά Καίτη:

Έλα, Κωνσταντίνε ξύπνα πρέπει να πάμε στην εκκλησία! Σήμερα ο παπάς εκφωνεί τα έξι ευαγγέλια. Πρέπει, να πας για Παπαδάκι, γιατί αλώστε δεν υπάρχει άλλο!

Κωνσταντίνος:

Ξύπνησα και την μαμά μου. Μετά από λίγη ώρα ο παππούς ρώτησε αν είναι όλοι έτοιμοι. Τότε φώναξα:

- Εγώ παππού!

- Η μαμά με την γιαγιά που είναι;

- Δεν ξέρω.... Του απαντώ

- Τότε φώναξε τες!

- Πού είστε;

-Εδώ! Μου απαντά η μαμά.

- Μα, τι κάνετε τόση ώρα;

- Βάζουμε λίγο μείκαπ

- Ορίστε; τις ρωτώ και εσύ γιαγιά;

- Φυσικά παλικάρι μου...

- Δηλαδή, κάθεστε τόσες ώρες να βάλετε αυτό το χμ,χμ,χμ μεϊ-παπ, εσάς τις γυναίκες δεν θα σας καταλάβω ποτέ των ποτών!

Γελούσαν και οι δύο.

- Δεν πειράζει λέει η γιαγιά, πήγαινε και ερχόμαστε!

Κωνσταντίνος:

Μετά από όλα αυτά που έγιναν, ήμασταν όλοι έτοιμοι για να πάμε στην εκκλησία με τα πόδια. Ξεκινώντας λοιπόν, παρατηρούσα έναν όμορφο παράδεισο από λουλούδια να με κατακλύζει από το πλούσιο άρωμα του. Ο καιρός ήταν ηλιόλουστος μετά από τον νεφελώδη άνεμο και η θάλασσα έλαμπε από τον ήλιο. Αλλά δυστυχώς όλη αυτή η ευχαρίστηση και ελευθερία που ζούσα σταμάτησε γιατί φτάσαμε στην εκκλησία...

- Όταν θα μπορούμε, θα κάνεις τον σταυρό σου έτσι; Με ρώτα η γιαγιά

- Ναι, βρε γιαγιά, μεγάλωσα τώρα, ξέρω!

- Για εμένα όμως θα είσαι το μικρό μου αγγελούδι.....

- Άστο το παιδί ξέρει γιατί, μεγάλωσε και έγινε παλικάρι όμορφο, της απαντά ο παππούς.

- Τέλος πάντων πάμε μέσα.

Όταν τα άκουγε η μαμά όλα αυτά, γελούσε...

Κωνσταντίνος:

Η εκκλησία ήταν ένα απλός χώρος ο οποίος είχε παντού τοιχογραφίες αγίων. Οι πιστοί έψελναν και τότε ο παπάς μου ζήτησε να πάω στο ιερό. Δεν υπήρχε κανείς άλλος μέσα μόνο εγώ και ο παπάς. Πίστευα ότι έκανα σωστή δουλειά. Αυτό άκουσα και από εκείνον! Ήμουν πολύ χαρούμενος!

Την επόμενη όμως ημέρα, ήρθε πάλι στο μυαλό μου αυτή η μυστηριώδης περιπέτεια που δεν μπορούσα να φέρω εις πέρας. Πού θα βρω αυγά και βαφή; ρώτησα τη γιαγιά μου.

- Δεν ξέρω! Αχ!

- Χμ,χμ,χμ,χμ το βρήκα!!! Ναιiiii!

- Τι να κάνουμε;

- Θα πάμε να ζητήσουμε από τους γείτονες σίγουρα θα έχει κάποιος.

- Ωραία! Πάμε να ρωτήσουμε

Κωνσταντίνος:

Πήγαιναμε τρέχοντας! Αλλά αργήσαμε τόσο πολύ, μέχρι που η μαμά ανησύχησε και μας έψαχνε. Αλλά δεν έφταιγα ούτε εγώ ούτε η γιαγιά απλά, ο γείτονας ήταν λιγάκι, αργόστροφος και έκανε πολύ ώρα να βάλει τα αυγά μέσα..

Τελικά τα πήραμε και όταν φτάσαμε σπίτι είχαμε συνειδητοποιήσει ότι δεν υπήρχε βαφή για να τα βάψουμε! Άντε πάλι. Μέχρι και στο διαδίκτυο μπήκα και έψαξα αλλά δεν!

Τότε κάλεσα τον πατέρα μου και του ζήτησα συμβουλές. Μόλις του είπα ότι είχα τρελαθεί με το βάψιμο των αυγών είχε ξεκαρδιστεί από τα γέλια! Μου είπε κιόλας ότι θα φέρει αυτός αλλά θέλουν μερικές ώρες να γίνουν και δεν θα προλαβαίναμε! Στους γείτονες, δεν μου άνοιγε κανείς γιατί τα μεσημέρια όλοι είχαν κοιμηθεί. Είχα απελπιστεί!

Τελικά, κατά το απόγευμα πήγα στην αποθήκη γιατί ήθελα να πάρω μια μπάλα. Αλλά άλλο έψαχνα και άλλο βρήκα!

Μαντέψτε τι υπήρχε! Μια κόκκινη πασχαλινή βαφή! Τότε φώναζα χαρούμενος, και έτρεξα κατευθείαν στη γιαγιά για να της το πω.

- Γιαγιά, γιαγιά βρήκα βαφή!

- Αλήθεια;

- Ναι, να τη!

- Τέλεια!

Αμέσως μετά αρχίσαμε το βάψιμο και όταν πέρασαν οι μέρες και ήρθε το Μεγάλο Σάββατο, έγινε το τραπέζι και μετά από το φαγητό τσουγκρίσαμε τα μυστηριώδη πασχαλινά κόκκινα αυγά!

ΤΕΛΟΣ